

BULETIN INFORMATIV

pentru

LEGIONARI

Bergham — Bavaria

Martie

Anul II, Nr. 9

Aprilie 1980

..." Hristos a Inviat.

- " A înviat a treia zi din groapă. L-am văzut ".

- " Nu cred ", a zis Toma.

- Și a venit în mijlocul lor Iisus. L-a chemat pe Toma și i-a zis:

- " Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele, și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea " (Ioan 20,27).

- " Domnul meu și Dumnezeuul meu " (Ioan 20,28) a strigat Toma, după ce a cercetat, cu mâinile Sale, coasta străpunsă și mâinile Mântuitorului.

A înviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la sfârșitul vremii, s p e r a n ț a, n ă d e j d e a, că niciodată nu vom pieri sub piatra nedreptăților, oricât de greu ar fi așezată peste firavele noastre trupuri

A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; că viața noastră nu se termină aici, la acești așa trecători 60-70 de ani; că se prelungește dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noștri și nu ne vom mai despărți niciodată"

Corneliu Zelea Codreanu

I N S E M N A R I

D E L A

J I L A V A

pg. 50-51

BULETIN INFORMATIV
PARTII
LEGIONARI

M o r ț i i n o ș t r i .

Pământul reavăn mângâiat de razele calde ale soarelui din această primăvară timpurie, ne-a trimis în dar ghiociei albi ca spuma și violetele parfumate cu toată mireasma gliei și a cerului. Nu flori, ci suflete; sufletele morților noștri contopiți cu țărâna, cari au învins încăodată materia și au răzbit până la noi cu moartea pre moarte călcând

Din pustiul morții fizice, din sterpiciunea înghețată a iernii, ca și în primăvara trecută, ca în toate primăverile ce vor veni până la sfârșitul veacurilor, sufletele morților noștri înfloresc și ne zâmbesc parfumat, în cimitire sau pe coline, din câmpurile în care au căzut fulgerați de gloanțele dușmanilor sau din pădurile prin care au fost purtați în lanțuri.

Ingemănați cu eternitatea, morții noștri din lumea lor de dincolo, ne ocrotesc și ne îndreaptă pașii. Ei au realizat acolo în câmpiile Domnului, o altă legiune, și ca pe vremuri când erau ființe muritoare, sunt camarazi. Camarazi de luptă, camarazi în viață, camarazi în moarte. Stau cot la cot, umăr la umăr studentul Sterie Ciumetti, muncitorul Niță Constantin, țăranul Bălăianu Nicolae

Mormintele lor sunt pretudindeni; ele alcătuesc punctele cardinale pentru geografia spiritualității românești.

Morților noștri le închinăm câteva clipe de reculegere în fiecare zi din viața noastră ...; pe ei îi invocăm și sub scutul lor pornim la luptă. Ei sunt izvorul de viață eternă pentru sufletele noastre, pentru mințile noastre, pentru faptele noastre.

Purtăm cu toții cămașa țesută din firele nevăzute ale jertfei lor ... Pe temelii fixate în eternitate prin sfintele lor oase, ridicăm în cântec ... cetate mândră și cuprinzătoare neamului românesc întreg.

Vasile Marin
Cuvântul Argeșului .
20.III.1936

Criteriul adevărului în Legiune.

O afirmație este adevărată, în măsura în care ea este conformă realității. O judecată este adevărată, sau falsă, în măsura în care ea se reazimă, sau nu se reazimă, pe starea de lucruri la care se referă; când concordă sau nu concordă, cu starea de lucruri la care se referă. Necunoașterea exactă a stării lucrurilor face imposibilă judecata adevărată, la judecata dreaptă. Confundarea esențialului cu neesențialul, a permanentului cu accidentalul, a necesarului cu superfluul, duce fatal la judecata strâmbă, la judecata falsă.

Am trăit și trăim încă vremi în care dreptarul adevărului era Führerul, ori Partidul. Pe Corneliu Zelea Codreanu, eu l-am auzit odată declarând că "se dă afară din Legiune", dacă el, Căpitanul, va călca o anumită lege morală impusă de el Legiunii lui. Iară altădată dădea dispoziții unuia dintre bunii lui comandanți legionari pentru cazul în care acesta va trebui să ia hotărâri urgente și nu avea posibilitatea de a cere instrucțiuni de la centru. Intr-o astfel de situație - spunea el - înainte de a pune în aplicare hotărârea luată, trebuie să te întrebi:

- I) Dacă prin această hotărâre a ta nu mâni pe Dumnezeu;
- II) Dacă hotărârea ta este spre folosul patriei;
- III) Dacă ea nu nesocotește legile fundamentale ale Legiunii.

Evident că aceste norme sunt valabile în cazul în care cel ce hotărăște este, spiritual și moralicește, într-o stare de elevație. Dar ce interesează aci este altceva: este ierarhia valorilor: Dumnezeu, Patrie, Legiune. Nu pe dos.

Evident că pentru tot ce se lucrase până în vremea despărțirii lui de Legiune, el, cel ce-i pusese temelie, putea spune dacă lucrul este sau nu legionar. Dar el, întemeietorul, nu s'a socotit niciodată îndreptățit să schimbe temeliile odată puse. Intr'un fel el era prizonierul operei pe care o înfăptuise; mai exact: prizonierul legilor fundamentale ale acestei opere. Când el spune aceste cuvinte de testament legionarilor săi: "Iubiți camarazi, de acum și cât va fi viață legionară, să știți că unde veți vedea apărând, fie în sufletul vreunui luptător, fie în propriul vostru suflet, rânjetul interesului personal, acolo a încetat de a mai exista Legiunea" (P.L.), el intuise prin aceasta criteriul adevărului în Legiune. Dreptarul adevărului în Legiunea lui Corneliu Codreanu este concordanța (unei acțiuni, unei atitudini, unei afirmațiuni) cu esențialul legionar.

George Racoveanu
Mișcarea Legionară și Biserica.
pag. 27-28

Sfântă tinerețe legionară .

Secolul XX s'ar putea pe drept cuvânt defini ca secolul revoltei. Revoluții sociale și naționale, revoluții tehnice și economice și războaie locale și mondiale, reci, calde, fierbinți dau din prima clipă și până azi pecetea acestui secol. Noul secol al XX-lea își face intrarea în istorie în perioada primei părți a rușinosului război împotriva burilor, care transformă întreaga Africă de sud într-o mare de

flăcări. În celălalt capăt al lumii, în China, izbucnește la începutul anului 1900 răscoala boxerilor. 1904 marchează un nou război în Asia, războiul ruso-japonez. În 1905-6 flăcările revoluției cuprind întreaga Rusie. Anii 1912 și 1913 aduc războiul și în balcani. Anul 1914 generalizează războiul și revoluțiile, apărute în unele părți la începutul secolului, în toată lumea. Incepând cu acest an, pace cu adevărat nu a mai fost. Războiul civil din Rusia și teroarea sângeroasă care a continuat și care s'a extins pe decenii, luptele berberilor din anii 20 împotriva francezilor și spaniolilor - premergătoare viitoarelor lupte de eliberare colonială - războiul civil din China, criza economică, apoi războiul chino-japonez al anilor 30 și războiul civil din Spania anilor 1936-39 nu fac decât puntea de legătură la marea conflagrație a celui de al doilea război mondial. Aceasta nu se termină însă prin capitularea Germaniei și Japoniei în 1945, ci este continuată de războiul rece, de războaiele anticoloniale, de revoluțiile de pretudindeni, în ultimă instanță de războiul ascuns purtat de ruși sub masca detantei până în zilele noastre.

Imperii vechi dispar, state puternice se prăbușesc, alte noi le iau locul. Frământările naționale și sociale schimbă configurația statelor lumii și cea a structurii socio-politice a țărilor. Întreaga lume este cuprinsă în secolul XX de o agitație nemaiîntâlnită. Cauzele sunt multiple. La baza lor zac însă nedreptățile acumulate de veacuri, nerespectarea drepturilor aproapelui, împilarea și exploatarea omului de către om, a omului de către grupe de oameni, a omului de către stat sub mii și mii de forme. Aceste cauze au produs în secolul nostru cea mai explozivă reacție pe care o cunoaște istoria, reacție favorizată de o revoluție tehnică și economică fără egal.

"Revolta" este lozinca secolului XX. Strigătul de revoltă al acestui secol și atmosfera în care apare sunt cât se poate de clar intuite și succint formulate de marele nostru Eminescu în poezia "Împărat și proletar" deja în anul 1874 prin cuvintele:

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă
Ce lumea o împarte în mizeri și bogați!
Atunci când după moarte răsplată nu v'așteaptă
Faceți ca'n astă lume să aibă parte dreaptă,
Egală fiecare, și să trăim ca frați!

Secolul XX se dovedește un secol al revoltei, al căutării noului, al experimentării, al răbufnirii unor energii nemaiîntâlnite, cu un cuvânt este un secol al tinereții. Căci mai ales tinerețea poate produce această efervescență a energiilor, ea este plină de ideal, de entuziasm pentru realizarea acesteia, ea este atât de fermecată, de posedată chiar de nou. Și dacă analizăm vârsta promotorilor celor mai importante revoluții și mișcări și a revoluționarilor înșiși vom găsi numai tineri. Astfel, dintre promotori, Lenin avea în 1903, când ia conducerea bolșevicilor, numai 33 de ani. Troțki în 1905, când face parte din conducătorii revoluției în Petersburg, avea 26 de ani. Buharin are, în 1917, 29 de ani, iar Stalin 38. Hitler avea în 1921, când preia președenția partidului NSDAP, 32 de ani, iar în 1933, când devine Reichscancelar, 44. Mussolini era în 1919, când întemeiază "Fascio di Combattimento", de 36 de ani, iar în 1922, când e numit de rege să formeze guvernul, avea 39. Franco ajunge în 1934, la 42 de ani, șeful statului major, iar în 1936, la începerea războiului civil, avea 44 de ani. Salazar devine în 1928, la 39 de ani, ministru de finanțe, iar peste 4 ani, primministru. Tchiang Kai Shek în 1911, la vârsta de 34 de ani, ia parte ca ofițer la revoluția chineză, iar în 1927, la 50 de ani, devine președintele guvernului naționalist. Tchiu En Lai e deja în 1929, la vârsta de 30 de ani, printre

cadrele de conducere ale partidului comunist chinez, iar Mao Tse-tung organizează, împreună cu alții în 1921, la vârsta de 28 de ani, partidul comunist chinez (Kungthantang) și în curând ia parte activă, în fruntea partidului, la îndelungatul război civil. În România, Corneliu Zelea Codreanu organizează ca student la Iași, la vârsta de 20 de ani, tineretul naționalist român.

Tinerii acestui secol au fost cei care au ridicat steagul revoluției, fie acesta roșu, negru sau verde, ei au fost cei care s'au jertfit pentru idealurile revoluționare, iar jertfele lor au adus victoria, fie că aceasta era de stânga sau de dreapta. Și tot tinerii sunt și azi cei care încearcă prin angajamentul și jertfa lor să schimbe vechiul prin nou, ei sunt cei care luptă azi pentru salvarea naturii de poluare și distrugere, care luptă pentru eliberarea omului de înrobirea pe care i-o aduce supratehnicizarea, cum e cazul de ex. la așa numiții "verzi" din Germania Federală.

Idealismul, entuziasmul și energia tinerească au schimbat în acest secol cursul istoriei și transformă neîncetat lumea. Aceste trei calități fundamentale, aceste potențe remarcabile ale tinereței pot lua însă două direcții diametral opuse. Istoria secolului nostru a dovedit-o, iar zilele pe care le trăim ne dau la fiecare pas exemple cum aceste calități sunt puse la fel de bine și în slujba nimicirii și a dezumanizării. Atrocitățile săvârșite de tineret în revoluțiile comuniste de pretutindeni nu și-au pierdut intensitatea și grozăvia nici după zeci de ani de la revoluția din Octombrie. Aceasta ne-o arată cu prisosință comunismul din țările est-europene, din Angola, Abisinia sau Cambogia. Tineretul hitlerist, pe de altă parte, a dovedit și el cum calitățile inerente tinereței pot fi viciate și transformate în contrariul lor.

O viciere de altă natură o demonstrează apoi și energiile risipite de aceeași tinerețe în acțiunile teroriste care, atât prin sine cât și prin lășitatea cu care sunt efectuate, neagă orice posibilitate de scuză sau motivație. Tot viciată este și tendința de eliberare pe care mulți tineri de azi cred că o găsesc aruncându-se în brațele drogurilor, alcoolului și serului.

Caracteristicile tinereței pot reprezenta astfel punctele de plecare ale unor acțiuni salutare omenirii și societății, dar în același timp și izvorul celor mai mari nenorociri. Totul depinde de puritatea tendințelor tinerești, de concepția în slujba căreia acestea sunt puse.

În sine tinerețea are, dacă o cercetăm mai amănunțit, următoarele caracteristici:

energie, de aici activitate efervescentă și avânt; entuziasm, de aici capacitatea de a crede și de a viețui într-o și pentru o lume a idealului; bucurie, de aici deschiderea pentru iubire, dăruire și jertfă; curiozitate, de aici tendința spre căutare, spre tot ceea ce este nou. Aceste caracteristici existențiale și abisale ale fenomenului tinereței, dacă se dezvoltă armonic și se sprijină reciproc, nu pot duce decât spre bine. Ceea ce viciază acești existențiali ai tinereței este în primul rând exagerarea unui existențial în detrimentul celorlalți. Astfel de ex. exagerarea energiei în detrimentul bucuriei aduce un minus în dragoste, deci implicit posibilitatea apariției urii. Ca atare se ajunge la o trunchiere a entuziasmului, deci la o coborîre a idealului. În această situație și curiozitatea, deci tendința spre nou, are de suferit. Orizontul se restrânge, entuziasmul se schimonosește. În concret dezechilibrul existențialelor poate duce de pildă la fenomenul marxist în care ura și neîncrederea devin trăirile de bază care viciază total bucuria înlăturând dragostea, și entuziasmul negând valorile morale.

O exagerare a bucuriei și a curiozității în detrimentul energiei

și al entuziasmului duce la iubirea de sine și la distanțarea de ideal. Se ajunge astfel la robia simțurilor și la tot noianul de căutări furi-bunde de nou și de satisfacții în acest domeniu, eminent limitat prin sine. Urmările tragice ale acestor căutări sunt cunoscute, iar cei porniți pe drumul trist al drogurilor și al alcoolului nu mai cunosc întoarcere.

La același rezultat se poate ajunge desigur și din exterior, adică drept urmare a îmbrățișării unei concepții greșite despre lume și viață. Aceasta profită de entuziasmul, tineresc, care o acceptă fără prea multă cercetare și, fără ca tinerii să-și poată da seama, le deformează până la pervertire existențialii specifici. Numai așa se explică cum tineri plini de entuziasm pentru idealul libertății ajung să închidă, să chinuie, ba chiar să omoare semenii de ai lor, cum vedem că se întâmplă în țările comuniste.

Mișcarea Legionară în frunte cu creatorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, a intuit de la început rolul fundamental pe care tineretul și existențialii sufletului tânăr îi joacă în dezvoltarea lumii de azi și a omului zilelor noastre. Căpitanul și-a dat seama din prima clipă de calitățile indiscutabile care zac în sufletul tânăr și de la început a făcut totul pentru ca aceste calități să devină caracteristicile fundamentale ale omului tuturor vârstelor.

Mișcarea Legionară nu dorește altceva decât crearea unui om nou după modelul structurii sufletului tânăr și al armoniei existențialilor lui. În forma aceasta se tinde la desființarea antagonismului dintre generații și în același timp, la fel dacă nu chiar mai important, la lupta împotriva îmbătrânirii sufletului, împotriva noianului de păcate și vicii ce decurg din aceasta. Tinerețea este coloana vertebrală a Mișcării Legionare, ea este centrul și originea credinței și a ideologiei ei. Mișcarea Legionară nu este altceva decât expresia credinței în tinerețe și în calitățile ei superioare morale. De aceea e de datoria fiecărui legionar de a păstra puritatea tinerească a acestei credințe și de a o păzi de orice exagerare care ar duce-o pe panta vicierii. Căci Mișcarea Legionară nu este extremism, ci armonie. Unele manifestări extremiste, apărute ici și colo în istoria ei, au fost doar alunecări de moment, ele au reprezentat numai excepții care au întărit regula. Și regula supremă legionară este Armonia. Această regulă rezultă și din fundamentul credinței și al ideologiei legionare care este Dragostea. Numai așa se explică și entuziasmul cu care Mișcarea a fost întâmpinată de tineretul anilor 20 și 30. Numai așa se explică cum legionarii n'au fost numai români, ci chiar și minoritățile naționale au dat tineri care s'au dedicat Legiunii. Au fost legionari nemți, ucrainieni, ruși, turci, etc. ... Aici se află și secretul care va face ca Mișcarea Legionară să rămână peste secole mereu vie și tânără, mereu contemporană. Căci acesta este un adevăr fundamental: Mișcarea se identifică cu structura, tendințele și aspirațiile cele mai pure ale omului, ale perioadei celei mai curate pe care omul o are, cu structura, tendințele și aspirațiile tinereței. Și tocmai pentru a demonstra acest adevăr, pentru a indica drumul de urmat și pentru a feri pe legionarii de deformări și vicii, Mișcarea și-a fundamentat doctrina ei pe concepția adusă nouă de Fiul Omului care, din dragoste și entuziasm pentru bine, adevăr, om și divinitate, s'a adus pe sine jertfă la vârsta numai de 30 de ani.

De aceea Căpitanul nu a obosit nici o clipă cerând tuturor legionarilor în cursul scurtei sale vieți: credință în Dumnezeu, încredere în misiunea lor, dragoste și cântec, deci bucurie (vezi Pentru Legionari, ed. 6, pag. 302-3). De aceea Mișcarea nu va trebui niciodată să înceteze de a propăvădui normele etice ale vieții legionare anunțate de Căpitan în anul 1927; numai aceste norme pot asigura puritatea și du-

rabilitatea sfintei tinerețe legionare. Să nu uităm niciodată aceste cuvinte dătătoare de viață și orizont senin, căci numai în numele lor și numai prin ele tinerețea și societatea își vor putea găsi echilibrul și menirea: 1. curățenia sufletească, 2. desinteresarea în luptă, 3. avânt, 4. credință, ordine, ierarhie, disciplină, 5. energie și forță morală, 6. dreptate, 7. fapte, nu vorbe (vezi Pentru Legionari, ed. a 6-a, pag 319).

Să nu uităm totodată că Legiunea este tinerețe, ea este eterna, curata tinerețe, tinerețe ce-și revendică originea în Dumnezeu, în Fiul Lui, în tot ce omul are mai pur și mai înalt.

Legiunea este ca izvorul cu apă fermecată din basmele noastre populare care revarsă în sufletul celui care a sorbit din ea "tinerețe fără bătrânețe și viață fără moarte". Ea acordă fiecăruia acea tinerețe cântată de Imnul Tinereții Legionare prin cuvintele:

Sfântă tinerețe legionară,
Cu piept călit de fier și sufletul de crin,
Iureș ne'nfrânat de primăvară,
Cu fruntea ca un iezăr carpatin

Dr. Aug. Al. Bidian

Iarăși despre unitate și unire

Pentru că în ultima vreme se vântură printre camarazi unele soluții pentru refacerea unității Mișcării Legionare, găsesc necesar să revin asupra acestei probleme.

Mai toți știm că unitatea Mișcării Legionare suferă - și una din grijile noastre de căpetenie, ca legionari, trebuie să fie : să-i redăm și să-i asigurăm acest element primordial, fără de care nu vom putea obține decât înfrângeri.

Soluția pentru refacerea unității Mișcării ne-o dă Căpitanul :

"Ea se asigură prin două mijloace:

- 1) Prin camaraderie, acea forță a sufletului care unește într'o sfântă frăție pe toți luptătorii, și
- 2) Prin disciplină, acea forță exterioară care armonizează toate voințele în vederea aceluiaș scop". (Cărt. Șef. de Cuib, pag. 43).

Nu ne rămâne decât să-i urmăm sfatul.

Cum am mai spus, forma ideală de unitate este realizată abia atunci când va domni în Legiune dragostea, ordinea și armonia, organizație bine structurată și bine încheagată sufletește, cu membri care gândesc, trăiesc și mărturisesc întocmai crezul legionar. Spre acest țel avem datoria să tindem încontinuu.

Cei ce se ostenesc pentru refacerea Mișcării și a unității ei trebuie să "cunoască bine Legiunea", să respecte esența și rosturile ei și să aibă în vedere cauzele principale care ne-au dus în situația neplăcută de azi. Numai punând capăt acestor cauze vom putea avea rezultatul dorit.

Și, pentru că se vorbește de către legionari de unire, mă voi ocupa aci pe scurt și cu această chestiune.

De obicei se apelează la unire, în caz că într'o organizație a avut loc o ruptură, cauzată de certuri și neînțelegeri între membrii ei. De bună seamă au existat și există și la noi păreri deosebite în rezolva-

rea problemelor noastre interne și ale celor de ordin politic. Dar ele n'au dus la ruptură în Mișcare.

Au avut însă loc abateri de la învățătura Căpitanului, care i-au plasat pe unii dintre membrii Mișcării în afara ei. De datorita oricăru-i legionar este să facă tot ce-i stă în putință pentru revenirea lor în sânul Mișcării.

Posibilitatea de reîntoarcere îi este dată fiecăruia de își dă seama că a greșit față de legile și spiritualitatea Mișcării și este gata să răspundă pentru faptele lui.

În aceste cazuri se poate vorbi deci, de revenire, de reîntoarcere în comunitatea legionară, iar nu de unire.

Orice revenire trebuie să fie motiv de bucurie pentru toți legionarii. Să nu se considere careva învins sau învingător. Una dintre cele mai mari victorii pe care o poate repurta un legionar este să-și învingă răul din sufletul său. Nici unul dintre noi nu poate spune că este fără de prihană.

De vrem să ne numim legionari, trebuie să păstrăm neîntinată învățătura Căpitanului. Cine crede că, înfruntând grav legile Mișcării, se mai poate numi legionar se înșeală amarnic și înșeală și pe alții.

Legiunea nu este proprietatea personală a cuiva dintre noi. Ea este bunul Căpitanului și al tuturor celor care s'au jertfit, al celor care jertfesc și vor jertfi desinteresat pentru idealurile ei.

Să nu-i între nimănui în cap, dintre noi, că este de neînlocuit și, fără de el, piere Mișcarea. A fost ucis Căpitanul și aproape toți fruntașii ei și Legiunea tot n'a pierit. Numai lipsa spiritului de luptă și sacrificiu, lipsa de dragoste și unitate - și abaterea noastră de la esența ei îi va putea aduce sfârșitul.

De asta trebuie să aibă grijă legionarul totdeauna.

Victor Apostolescu

Doi ani închisoare și douăzeci de mii de lei
amendă pentru două cântece legionare.

Era toamna anului 1938. Poliția mă căuta să mă ducă în lagăr. Era campania zahărului. Fabricile de zahăr lucrează numai toamna, când se culege sfecla de zahăr. Lucram ascuns de vigilența poliției la fabrica de zahăr Jucica, suburbie a Cernăuți-ului. Un om cumsecade a plasat mai mulți legionari să lucreze la acea fabrică.

S'a anunțat pentru 24 Octombrie o manifestație la deschiderea cursurilor universității din Cernăuți. Deoarece la acea dată lucram noaptea, m'am hotărât să mă duc. Știam că vor fi mulți studenți noi (balici), iar eu ca student bătrân trebuia să fiu acolo. Serbarea deschiderii s'a ținut ca de obicei, cu obișnuitul fast al universității din Cernăuți, în aula clădirii noi: Rectorul, decanii facultăților, rezidentul regal, profesor la Facultatea de Drept, generalul comandant al Diviziei de armată, reprezentatul Mitropolitului Bucovinei, prefectul județului, profesori, iar aula "almae mater carolina" era tixită de studenți.

Dictatura regelui Carol al II-lea era în plină forță. Reprezentantul Centrului Studențesc a dat discursul său, pentru această ocazie, spre a fi cenzurat. Alexeanu, rezidentul regal, în cuvântarea sa ne-a promis: cămine studențești, ajutoare și multe avantagii, dacă vom fi cuminți ... Reprezentantul Centrului Studențesc, după ce a citit discursul cenzurat, a mai adăugat cam următoarele: "Vă promitem domnule Rezi-

dent Regal că vom fi cuminți; dar pentru aceasta, studențimea română creștină are și ea vreo două condiții: prima, rejudecarea procesului lui Corneliu Zelea Codreanu și a doua, desființarea lagărelor de concentrare." În acel moment, ca un torent care a rupt zăgazurile, a izbucnit aula universității în cântec: "Tu Codrene ești nădejdea, Ce ne-a dat-o Cel din cer ... " Una după alta, au plecat oficialitățile de pe tribună. A rămas numai studențimea în aula, care și-a continuat cântecele. Incolonați, apoi, cu steagurile societăților în frunte, cântând, ne-am îndreptat spre căminul Xenopol, unde organizatorii pregătiseră baricadarea noastră. Vase mari cu apă și saci cu pâine ca să putem rezista asediului. După un timp, nu prea îndelungat, a sosit procurorul Tribunalului Militar cu un pluton de soldați. La prima somație oficială, aflui că ordinul Căpitanului era să evităm intrarea în conflict cu armata. La a doua somație a ieșit la geam Nițucă Neamțu care a comunicat procurorului că ne predăm.

Procurorul mă cunoștea de la o altă condamnare a mea anterioară și anume: în calitate de președinte al Societății Academice Dacia din Cernăuți, organizam balul tradițional pentru a doua zi de Paști în Vatra Dornei, jud. Câmpulung, împreună cu secretarul societății. Am fost arestați în Vinerea Patimilor pentru "port ilegal de uniformă", pentru că eram îmbrăcați cu sumane (ghebe) care erau îmbrăcămintea cea mai la îndemână noastră a studenților săraci. Transportați la Cernăuți, Tribunalul Militar a declarat sumanele noastre (ghebele) uniformă legionară, iar pe noi ne-a condamnat la trei luni închisoare. Acelaș procuror militar forma acum un nou dosar care purta pe copertă numele meu și "cei 75 de studenți". Încheiat dosarul cu numele și datele fiecăruia, am fost transportați la fostul spital de ochi, o clădire veche în mijlocul orașului lângă prefectura județului. Ne păzeau câte 24 de ore Reg. 8 Vânători, alternând cu 4 Grăniceri. Pentru masă, coboram de la etaj, traversam o curte ca să ajungem la prânzitor, în demi-subsolul unei clădiri fără etaj. Două mitraliere puse în bătaie spre scările largi pe care scoboram, încolonați câte doi, și alte două mitraliere lângă poartă. La 4 Noembrie a început prima ședință de judecată. O teroare nemai pomenită s'a deslănușit afară în vederea procesului nostru. Nimeni nu putea să se apropie de Tribunalul Militar. Președintele completului era un colonel magistrat și profesor la Facultatea de Drept. Nici un avocat din Cernăuți nu a cutezat să se anunțe apărător. Unul singur a venit din București. Mișcarea întreagă era în lagăre și închisori. Ordinul de la palat era să fim judecați cât mai repede și împărțiți pe la diferite închisori. Avocatul dorea să amânăm procesul. Orice incident ridica însă, în vederea aceasta, era respins de președinte.

Procesul începuse într-o Vineri dimineă. Seara târziu, s'a terminat identificarea și audierea inculpaților. Urma punctul doi: audierea martorilor. Martorii însă erau citați pentru luni dimineă. Acesta a fost un incident care n'a mai putut fi respins. La a doua ședință, după vreo zece zile, a venit de la București avocatul Radu Ghenea. Am stabilit cu el tot ce aveam de făcut în timpul procesului, mai cu seamă la "ultimul cuvânt al inculpatului". Știam că președintele nu ne va lăsa să vorbim. Pentru aceasta, primul inculpat vorbește până ce președintele îi ia cuvântul. Al doilea vorbește până președintele îl scoate afară din sala de ședință. La al treilea, când să fie scos din sală, începem toți inculpații să cântăm un cântec legionar.

La a doua ședință a procesului, teroarea autorității militare, care avea în răspundere paza și siguranța orașului Cernăuți, a fost mărită la maximum. Colonelul comand. Reg. 8 Vânători avea această însărcinare. O adevărată brută acel militar superior.

Ședința procesului a început cu audierea martorilor. Doi martori au

fost arestați în timpul depoziției și li s'a intentat proces pentru atentat la siguranța statului. În timpul unei pauze a venit la mine cineva care primise citație de martor și care ocupa un post important în Universitatea din Cernăuți zicându-mi: "Spune avocatului să-mi pună orice întrebare dorește și care v'ar fi folositoare în proces." "Te arestează Bădie", i-am spus eu. "Aceasta nu vă interesează. Eu vreau să stabilesc adevăruri, cu orice risc." Avocatul n'a vrut însă să-l mai expună și pe acela. Erau destul doi martori arestați.

Urmează ultimul cuvânt al inculpatului. Primul vorbește puțin și președintele îi și ia cuvântul. Al doilea, Aurel Gherman, moț, a început astfel: "Voiu începe ultimul meu cuvânt recitând o strofă dintr'o poezie pe care am învățat-o în școala primară." Colonelul: "Lasă școala primară, aici ești la universitate, n'ai cuvântul!" Gherman continuă cu voce ridicată: "Unde ești tu Țepes, Doamne, ca punând mâna pe ei, Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei." "Care sunt mișei? Carol, Lupeasca, Călinescu!"

În acel moment toți inculpații au început să cânte "Sfântă tinerețe legionară". Președintele strigă: "Procuror, scoate-l afară din sală!" și, sunând clopoțelul ce-l avea în mână, strigă: "gardă, gardă!" Când noi ajunsesem cântând la refren: "Garda, Căpitanul ..." cântecul nostru frumos pe voci era întrerupt de strigătele disperate ale președintelui care chema garda. Credea că o să-i linșăm. Locotenentul Coajă își purta ostașii, cu baioneta pe armă, scoțându-i de pe o ușă și introducându-i pe alta. Poate să fi durat această stare câteva minute, până ce am cântat vreo două strofe. Întreg completul de judecată, iar la urmă procurorul, au ieșit din sala de ședințe intrând în camera de deliberare. Era ora 3,30 dimineața. După ora patru și jumătate am ajuns la spitalul de ochi, închisoarea noastră. După ce s'a retras completul, noi ne-am continuat liniștiți, ca și înainte, cântecul și am mai cântat și "Ștefan Vodă al Moldovei". Ostașii din plutonul de gardă n'au fost agresivi. Locot. Coajă a fost cu plutonul său la ambele ședințe ale procesului nostru pentru că el s'a cerut. Toți locotenenții de la Vânători devenise, în timpul cât ne-au păzit, simpatizanții noștri. Coajă era însă cel mai atașat de noi. Frumos bărbat, vesel și bine dispus totdeauna. Era fericit că este cu noi. A căzut la Odesa, unde întregul regiment a fost decimat, rămânând doar trei oameni. Păstrez în amintire icoana Lt. Gheorghe Coajă ca tipul ideal al ostașului român, alături de Maiorul Șonțu.

A doua zi, pe la ora 10 dimineața, a venit la noi procurorul care, cu garda cu armele în poziție de onor, ne-a citit sentința care o găsiți cuprinsă în titlul acestei istorisiri.

Continuăm cu încă o istorisire, la același subiect, în numărul viitor.

Unul din cei 70 de studenți cernăuțeni care, din mila lui Dumnezeu, încă viază.

A căzut Afganistanul.

Uniunea Sovietică își urmează nestigherită planul ei imperialist de cucerire de noi teritorii, sau zone de influență politică, prin forța armelor. A protestat cineva? Da! S'au ținut ședințe la UNO, la diferite Departamente, s'au făcut declarații prin presă, s'au ținut discursuri

și atâta tot.

Și? Rusul merge înainte, neîmpiedicat de nimeni.

Independența Statelor, Drepturile Omului, pacea lumii, neamestecul în treburile interne ale altora, etc. etc., sunt povești cu care se adorm copii. Realitatea este că soarta oamenilor, a țărilor, a popoarelor, a lumii întregi, se hotărăște undeva "Sus", unde "Câțiva" decid cum trebuie să fie, sau cum va fi și totul se va întâmpla așa. Cine a decis ca Estul Europei să fie cedat Rusiei? Churchill și Roosevelt, 2 oameni, având în spate "Alte Forțe". Au consultat ei atunci popoarele lor ca să vândă Rușilor Estul Europei? Nu! Au consultat ei popoarele vândute, dacă vor să fie vândute Rușilor, Nu! Categorie nu!

Au consultat Rușii poporul afgan dacă vrea să fie "eliberat" sau "ocupat" de ei? Sigur că nu. Au crezut Rușii că Afganistanii pot să tulbure liniștea imperiului sovietic și de aceea i-au ocupat? Nu au crezut aceasta și nici nu pot crede așa ceva, dar cred că un pas înainte, făcut spre sursele de petrol ale orientului mijlociu, prinde bine și dacă pot să-l facă, de ce să nu-l facă?

Pe Ruși nu-i interesează sărăcia din Afganistan, ci bogăția din Iran sau Golful Persic. Cine să-i oprească să facă pașii următori? Liniștea și energia Europei vestice sunt în pericol, dar nu numai a ei, ci a lumii întregi.

Se vor retrage Rușii din Afganistan? Greu de crezut. Ii va obliga cineva pe Ruși să se retragă din Afganistan? Asta înseamnă război și lumea liberă nu e "coaptă" încă pentru război, deși acesta va veni, vrând nevrând. Pe Ruși nu-i poți scoate din Afganistan cu discursuri, ședințe și declarații prin presă, ci prin forța armelor.

Cine este însă gata să folosească armele contra obrăzniciei Sovietice, pentru că numai așa se va putea rezolva ceva?

Dar, până atunci, după Afganistan cine urmează?

N. Toma

Se clatină scaunul lui Ceaușescu

Un semn că se vrea înlăturarea lui Ceaușescu ni l-a evidențiat cel de al XII-lea congres al partidului comunist român, în ziua de 23 Noiembrie 1979. În programul acelei zile era - alegerea de membri în Comitetul Central și alegerea Secretarului General al P.C.R.-ului.

Presimțind furtuna, responsabilii partidului au încercat să-l împiedice pe Constantin Pârvulescu, comunist vechi din ilegalitate, să ia cuvântul la ordinea de zi. I s'a acordat totuși acest drept în urma intervenției lui Ceaușescu.

Dintru început Pârvulescu a declarat că nu este pentru re alegerea lui Ceaușescu ca Secretar General, acuzând "pe cel mai iubit și priceput fiu al patriei" de cultul personalității, că pune interesele personale înaintea intereselor partidului și ale poporului, că acționează dăunător pentru dezvoltarea democrației socialiste în România și că guvernează nedemocratic - deci, ar fi timpul să fie schimbat. L-a mai acuzat pe Ceaușescu că a fost și este întărit în funcția de Secretar General, nu de Comitetul Central, cum este uzul în celelalte țări comuniste, ci de plenul adunării generale al partidului comunist.

La auzul acestor aspre și neașteptate învinuiri, întreaga sală s'a transformat într'un viespar. Fețe crispate de mânie, gesticulări necontrolate, pumni îndreptați spre cel ce a vrut să le dărâme "idolul".

Ceaușescu, palid la față, agitat, a răcnit la el, cât îl ținea gura, cuvinte greu de înțeles, segetându-l cu privirea.

-"Jos cu fracționarii!" s'au auzit voci din sală. Vizat era Pârvulescu.

-"Poate c'ai tras și tu cu arma în trupele sovietice", a spus Pârvulescu unui interlocutor înfuriat.

Zice-se că Ceaușescu i-ar fi reproșat, între altele, că visează "după timpul când politica României se făcea în străinătate". A uitat însă să precizeze că politica actuală a R.S.R.-ului este dictată de Moscova.

Pus în imposibilitatea de a-și continua cuvântarea, Pârvulescu a luat loc pe scaun, pironit în jilt de privirile dușmănoase ale tovarășilor lui din partid. După puțină vreme a fost scos din sală de oamenii securității.

O parte din acest tragi-comic spectacol al celor ce conduc România de atâția ani s'a putut vedea gratuit la postul de televiziune din Germania Federală, în seara zilei de 23 Noembrie 1979.

Clar este că Pârvulescu nu a provocat acest spectacol de capul lui. Cu ocazia sărbătoririi sale, la împlinirea a 75 de ani, în anul 1970, tălmăiat fiind atunci de Ceaușescu pentru serviciile aduse comunismului internațional, Pârvulescu, în cuvântul de mulțumire, a răspuns astfel: "Intr'adevăr, mi-am început activitatea mea revoluționară în marea revoluție din Octombrie 1917, ca voluntar al Armatei Roșii ..." A mai afirmat că este mândru de faptul că a fost membru al partidului comunist sovietic în timpul vieții lui Stalin și că "a învățat multe în Uniunea Sovietică". Il credem.

E de bănuir că în spatele rebeliunii lui Pârvulescu, din Noembrie anul trecut, au stat cei din Kremlin. Toate aceste conflicte dintre tovarăși sunt clocite de Ruși cu scopul de a-i stimula la supralicitări în dauna Țării și a Poporului Român.

XXX

Dictatura familiei Ceaușescu.

Cât de nesigur este Ceaușescu de tovarășii lui din partidul comunist român, ne-o dovedește faptul că și-a pus în pusturi de conducere la partid și în administrația Statului, soția, frații, copiii și cumnații, 16 la număr. Mai nou și-a numit soția Vicepreședintă a Consiliului de Miniștri, Președinte fiind cumnatul lor, Verdeț.

N. Frunză

O ineptie ...

În foaia "Boian News Service" din 21-28 Ianuarie a.cr. - la TRIBUNA CITITORILOR, este citat un pasagiu din cartea lui Nicolae Pătrașcu, "Din viața legionară", pag. 175, în care este vorba de păreriile celor care pledau pentru cedarea Cadrilaterului. Una din aceste păreri era că "n'am avea de ce să ne cramponăm de acest colț de pământ, unde noi nu avem decât niște coloniști macedo-români care ne crează numai încurcături ..."

Autorul acestei note ține să adauge la sfârșitul citatului următoarea ineptie: "avem aceeași problemă azi în exil cu zișii patrioți Macedo-români ..."

Așa ceva poate fi scris numai de un agent provocator.
